

nu kommer det, som skulde være Loffemaden, det er Drmen, som sidder paa Fiskekrogen, slugte vi den, saa hang vi der — „kan, inden anden Bestemmelse tages, ei raades uden Rigsdagens Samtykke“. Derksom nu altsaa man siger: alle dette Raalbs Indtægter kunne vi opgjøre til 2,325 Rd. 28 f., saa siger man, det er dog uhyggeligt at ansætte en Lønning, som ikke er en rund Sum, og de 25 Rd. og 28 f. gaae da ind i Folketirken og kunne ikke benyttes, uden at Rigsdagen raader derover; og hvem afgjør nu, om der er Trang til dem for Sognets Forvaltning? Det afgjør under Kongen ganske vist i dette Tilfælde Kultusministeren; men nu have vi jo seet, at Kultusministeren søger i alle den Slags Sager Raad hos Noget, som man har fundet paa at betragte som en kirkelig Repræsentation, naattet det egentlig nyere beseet ikke er Andet end en kirkelig Domstol for visse enkelte Gjenstande, men som man lidt efter lidt, som det ogsaa i sin Tid er skeet med Parlamentarier, har gjort til raadgivende Stænder, og som vi nu høre allerede giver en saadan Fremstilling af kirkelige forudsatte Rettigheder, at de ere paa Veie til under visse Eventualiteter at reise Oprørsfanen og marschere mod os med Rhyds og Hjelm paa, for at slaae os Alle af Marken. Naar det ikke var saa spøgsfuldt, kunde man forde Anklage derover; jeg veed Steder, hvor man ikke saa rolig vilde kunne sige saameget og saadant, og hvor man for langt mindre skarpe Udtalelser vilde tage langt strappere fat. Men Gud skee Roy, vi have Frihed og vi skulle vide at kunne udøve den og bære af den Slags Ord, som vi høre saameget, og dog slippe igjennem med heelt Skind. Jeg troer, at naar man har lagt Mærke til, at der her ved Finantsloven paa den ene Side er givet en Slags foreløbig Definition af Folketirken som særligt Fond — det er den praktiske Maade at samle det paa — og dernæst at der allerede her er henviist til, hvorledes der skal virkes i denne Folketirkes Navn, og det ved Myndigheder, som ligge udenfor den lovgivende Magt, saa troer jeg, at det vil være ulogt af den lovgivende Magt at lade sig saaledes sætte paa Døren og at tage mod Indledningen dertil. Derfor kan jeg, da Sagen er af langt større Vigtighed, end det i første

Zieblit synes, kun raade til ikke at gaae ind paa denne Postingsmaade, men derimod at vende tilbage til, det vi tidligere have havt, og lade Sagen ligge ganske rolig, indtil den kommer til os paa en simpel Maade; og det er først og fremmest gjennem en Lønningslov. En Lønningslov for Geistligheden hænger paa ingen Maade sammen, i den Næagtighed, som man vil give det ud for, med den Indtægt, som enkelte Raal give; den hænger sammen med Tjenestetid, med den Dygtighed, der behøves til at træde ind i Embedet osv., og det skal man vel lægge Mærke til, at naar vi betræde den Veie, at Betalingen for de kirkelige Hænder og Offrene bliver Præsternes egen Sag, som de afgjøre ad kirkelig Veie og med deres Menighed, saa kan Lønningssystemet gjerne holde sig alene til Tjenestetiden, Tjenestealderen, uden at gjøre Lønnen større for det ene Raal end for det andet, idet der ved den Virksomhed, som er tilstede i Raalbet, ogsaa vil kunne indvindes Mere. Men selv om man maatte komme derhen til at anerkende, at de store Raal maae have en højere Løn end de mindre, saa maa man paa den anden Side heller ikke behøve dem med Mænd, som mindst kunne røgte dem, med de ældste Tjenestemænd; man maa ogsaa her sætte faste Tillæg ved hvert stort Raal, og saa for Resten beholde den øvrige Lønning efter det System, vi have gennemført, saaledes at man indtræder i Embederne med en vis bestemt Løn og stiger med et Alderstillelæg til et vist Hødepunkt, udover hvilket man ikke kan komme. Derved vil man ogsaa blive istand til at hjælpe Præsterne af med unaturlige Byrder. Uden at jeg troer at behøve at gennemgaae alle disse Forhold, skal jeg blot nævne Præstegaardene; som det nu er, maae de af over $\frac{3}{4}$ af de tiltrædende Præster betragtes som en Byrde. Det er ganske vist, at efter visse Mars Forløb ophøre de at være en Byrde, de blive endogsaa en virkelig Indtægt for Mange; men derfor maatte man ogsaa see at finde en Erstatning. Nu at ville give en Lønningslov, uden ved den at tage Hensyn til det Nærværende paa de forskjellige Steder, vilde være urigtigt; naar derimod en saadan, som gjør det, foresligger, som har undergaaet sine Behandlinger og er antaget, saa falde